
Mizser Attila

SZŐCS

(részregény)

1.

A Kriljov banda már harmadnapja dekkolt a lépcsőház melletti helyiségben, a mosókonyhától balra, ahol nem is oly régen, Zápner egyik utolsó barát-nőjét döntötte meg, ama pénteki diszkó után, melyre Szőcs – történetünk majdani hőse –, épp az utolsó pillanatban érkezett, hogy megmentse városunkat valami félelmetes, és megmásíthatatlan elharapódzásától, és egyáltalán jelenlétével emelje az est fényét.

A nap, amolyan gyenge júniusi volt, amelyre jócskán akadt már példa az elmúlt hetekben. Az esti hírműsornak meg is gyűlt a baja a meteorológiára szánt utolsó öt perc tartalmas kitöltésével, ami persze más esetekben sem volt meglepő.

Kriljovék végre érkezettnek látták az időt arra, hogy számos-számtalan bűnügyi krónika hosszas elemzése után, felpécézett Zsigulijukba üljenek, és elinduljanak arra az útra, melytől a szerényebb jövendőlkők is a Kriljov-ház sosemvolt felemelkedését várták, remélték.

A kopott Zsiga már erősen rángott, amikor az emelkedőhöz ért. Mint egy kibaszott rodeó, mondta Kriljov Dezső, és bedöglesztette a motort. Zoller és Rubik időközben hátul a harisnyákkal babráltak, de ez a zötykölődés betett nekik is. Szűk szar, mondta Zoller, kék lesz a fejem, mire lehúzom. Mer' nagy bazmeg, morogta válaszul Rubik, miközben a következő zacskó harisnyát tépte fel, és ismét szembesülnie kellett azzal a hervasztó eredménnyel, mely alapján véve várható, mitöbb elkerülhetetlen volt, ha figyelembe vesszük, hogy Rubik kijátszva a nagyobb, költségesebb befektetés terhét, a szomszéd város zugpiacát találta alkalmasnak az úgynevezett álcázó eszközök beszerzésére, így is növelve a várható busás haszon mértékét.

Ennek később súlyosabb következményei adódtak, vagy azt is mondhatnánk esetünket illetően, hogy a problémák fenemód halmozódni, szaporodni kezdtek, és burjánztak, miután az előbb kicsinek, szűknek ítélt harisnyakon lyukak képződtek, és szemek számlálhatatlan tömege futott kis képzavarral élve, a négy égtáj felé, kivétel és mindenfajta megszorítás nélkül.

Eme nem várt apokaliptikus láncreakciónak aztán az lett az eredménye, hogy a jármű utasai kénytelenek voltak egy vegyeskereskedés elé parkolni, tolni a lerobbant verdát, ahol a társaságból már többen látni véltek, de valljuk meg magunk között, inkább csak reméltek, bizonyos nylon anyagból készült termékeket, melyekben még mindig bíztak, és függővé tették tőlük akciójuk folytathatóságának sikerét.

A sikerhez vezető út biztos kelléke a szerencse, az a szerencse, amelynek teljes hiányáról számolhatunk be a Kriljov akció során, vagyis, ha volt is valaha egyáltalán, akkor most pimaszul, fenemód cserbenhagyta őket, mivel Zoller, feltehetőleg a kimerültségtől – erre később az örszobán, az örsön sem tudott egyértelmű, elfogadható választ adni – eltett, lenyúlt pár darab csokoládét a boltban, talán gondolván az elveszített energia pótlására, és a koncentrációra, amely a rövid időn belül beálló cselekedetükben nélkülözhetetlen lesz, lett volna. De e tette révén már nem valósulhat meg soha, mivel megfélemedezett ama ipari kamera hatósugaráról, és egyáltalán jelenlétéről, melynek lazán a bűvkörébe sétált, mit bűvkörébe, egyenesen a fókuszába mászott, mivel a precíznek, hitelesnek mondott bűnügyi krónikák, melyekre szereplőink annyi hangsúlyt fektettek, nem tartanak igényt arra, hogy holmi élelmiszerüzletek kifosztásáról számoljanak be, különös tekintettel a csokoládéra.

Így, Zoller számára, ilyen szerkentyű csak abban a bankban létezett, létezhetett, amelyet már képzeletben kifosztottak százszor, és amelyet a valóság – valljuk meg őszintén –, gyakorta egy tábla csokoládé tárgyában tesz tarthatatlanná és lehetetlenné.

2.

SZŐCS

Mondta Szőcs, és leült. Lábát bekanyarította a szék alá. Elpöckölte a foltos alátétet, és belekortyolt a már jócskán beesett habú sörbe. A vele szemben ülő alak egyszerűen csak Dzsengölmenként mutatkozott be, és intett a főnöknek, miszerint elkezdheti a következő korsó csapolását. Egy városszéli kocsmában voltak, amelyet csupán egy földút kötött a város belsőbb részeihez.

– Ilyen egy nap – mondta Szőcs. – Este belefekszünk a habosra felvert párnák közé, és reggelre kiszorítjuk belőlük a szuszt, hogy aztán legszarabb álmunkra ébredve ágyikónkat serre váltsuk.

– Kapd be – mondta Dzsengölmen, és böffentett egy egészségeset, hogy állítását igazolja. – Ember így nem beszél!

3.

Szőcs szinte egész délután a várost, az utcákat járta, valamelyik barátnőjét kereste, valamelyiket, akire még emlékezett, és aki még megvolt, aki még számolt vele, és akire még ő szintén számíthatott, bármennyire is bárgyún hathat ez itt, így, de hát így volt, így történt, a dolgok így estek az idő tájt, ugyanis kapcsolatai kíméletlenül, sorra számolódtak fel, mint egy lerobbant üzlethálózat utolsókat rúgó vállalatai.

Épp a Régioroszszásados utcában járt. Egyérintőset játszott.

Azt a fajtáját, amikor egy napon belül nem futhatsz össze kétszer ugyanazzal az alakkal. Ez egy tízezres városban izgalmas móka, a sarkok és a kocsmák alattomosak.

Talán Zsófit kereste, akivel pár nappal ezelőtt ismerkedett meg egy buszon, útban a szomszéd város felé, ahová már maga sem emlékszik pontosan, hogy miért is indult, lehet csak magán az utazáson volt a hangsúly, nem tudni, mint ahogy még annyi mindenre jellemző lesz ez a feszítő, ugyanakkor már-már unalmas esetlegesség.

Az ismerkedés minden feltétele megvolt, adott volt ott, akkor, mint tömött buszokon akarva-akaratlanul is általában az lenni szokás. Egyszerűen amellet a zöld ruhás lány mellett volt csak hely, kinek korát lehetetlen volt abban a helyzetben, pillanatban pontosan megállapítani.

Pár kilométer után, miután Szőcs helyet foglalt mellette, egyik utolsó mániájáról mesélt, a fűzős történetek közül, amelyeket direkt a hasonló szituációkra gyártott. Ezek a történetek ugyanis nem tartalmaznak semmit a lényegre, vagy pedig a tényekre vonatkoztathatóan, ami valójában, s ezt Szőcs is tudta jól, nem volt teljesen igaz.

Az egyik ilyen történet, nagyon röviden arról szólt, miszerint Szőcs, fiatalabb korában, vélt vagy valós barátnőire, bizonyos jeleket rajzolt, pingált volna, így növelve annak a valószínűségét, ha majdan ezen női egyszer otthagyják, akkor ez nem attól lesz, hogy Szőcs épp nem felelt meg valamilyen, a hölgyek részéről elvárt követelménynek, feltételnek, hanem naiv módon abban reménykedett, mitöbb bízott, hogy ezen ismerőseit, úgy ahogy vannak, illetve voltak, elvitték az ufók.

Ugyanis ezeket a jeleket még valamelyik képes magazinban látta, ahol egy riportban valaki arról nyilatkozott, beszélt, hogy eme szimbólumokat, ha ő azt felrajzolja egy krétával bárhova, légyen az bank akár, vagy budiajtó, akkor az úrlények ott rövid időn belül megjelennek, lecsapnak, és őt magukkal viszik, elragadják. Ezért hát Szőcsnél mindig volt filc, kréta vagy valamilyen más írószerszám, a felülettől függően, és egy óvatlan pillanatban a jelet, azt a jelet, rárajzolta a lány valamely testrészére, és cseppet sem lepődött meg azon, ha a kedves egy napon aztán soha többé nem jelentkezett, nem emelte a telefont, nem

pötyögtetett emilt, esemest, vagy ha Szócs egészen addig elment, hogy keresse, és nem találta otthon, hát akkor már töményen tisztában volt a szituval, képbeke-rült, és önelégült arcára volt írva, hogy lám az írás, adott esetben a jel, beteljesedett.

Ez Szócsnek tulajdonképpen már egy jó ideje tesztelt, továbbfejlesztett technikája. Még tizenéves korában, annak is bőven az elején, ennek a mód-szernek egy egyszerűbb, igaz még az ismerkedést megelőző változatát használta, vagyis próbálta kivitelezésre vinni, amely szerint odalép a csaj-hoz, gyorsan kifejti a már jól betáplált ábrát, hogy ő most speciel, statisztikai okokból szigorúan, nemeket gyűjt, majd feltette a kérdést, hogy a ki-szemelt fél esetleg szeretne-e vele járni, s ha igen volt a válasz, akkor már nyert ügyként lehetett az esetet elkönyvelni, cél elérve, ha pedig nem, hát akkor is, hogy a kérdését, felvetését igazolja, lazán behúzott egy strigulát a nála lévő noteszbe, a megfelelő kockába.

A busz közben már a szomszéd városban robogott. Maga Szócs is meg-lepődött azon, hogy egyfolytában végigbeszélte az utat, egy tök ismeretlen, idegen lánynak. Az első mondat után szinte kényszeresen fűzte tovább a szavakat, úgy érezte, meglehetősen irtózna a büntetően beálló csöndtől, ret-tegne tőle, szinte elképzelni sem tudta, így hát beszélt, fecsegett bevégezet-lenül, szakadatlan. Ez egy idő után annyira kínessá vált, mintha tuskó módjára végiggubbasztotta volna az utat némán, de abban az esetben még legalább maradhattak volna sanszai a későbbiekre.

Mindjárt a város első megállójában szállt le. Ugyan nem így tervezte, de nem bírta volna tovább a helyzetet elviselni, elég volt.

Ennél több nem is mondható el a Zsófi-val való első találkozásáról, sőt Szócs szerint még ez sem, mivel ő később már nem is nagyon emlékezett erre az esetre. Teljesen kitörölte emlékezetéből, csak aztán egy későbbi találkozás alkalmával jöttek rá, hogy ez a történet menthetetlenül és végér-vényesen közös volt, velük történt.

5.

Egy írás azért büdösnagyfranc, hogy nem kezdődik így, mondta Szócs, még akkor sem, ha velem történne, vagy dettóra kopírozná az élet a valót, kü-lönben kinek jó egy elbaltázott kékfénysztori enyhén oroszos nevekkel. Nem, ez így nem fog menni, ez tök szar. Nem tetszik ez nekem sehogy sem.

Hiába próbáltam győzködni, hogy amúgy sem biztos, hogy regény ké-szülődik itt, és ha esetleg mégis, akkor az meg abszolút jó, hogy nem olyan hagyományos, szokásos, hisz olvastam én már ennél durvábbakat is bizonyos elit lapok, elit szerzőinek tollából, bár a Kroljovék történetét ennek ellenére, a teljesen korrekt sztorik között könyveltem el, mégy így leírva is, ami már azért

nem semmi, mivel időnként jelentős mennyiségű sört kellett közösen elfogyasztanunk Szőccsel ahhoz, hogy úgy érezzük, ami már megtörtént velünk, az egy idő után kellőképpen misztikussá maszatolódott a nyamvadt papíron.

Oké legyünk modernnek és tudálékosak, és írjuk le azt, hogy szöveggé alakult.

Abban hittünk megrögzötten és eltökélten, amit valamikor talán az írás szentségének nevezhettek. Élveztük a szavak szigorú, szeghetetlen, de szabadon alkotott rendjét, hatalmát.

Szőcs folyton, egyfolytában az elbeszélés elsődlegességét firtatta, az ép-kézláb, idealizált történetek híve volt. Ő szerinte a szavak másodlagosak a történet mellett; sőt magából, mondja Szőcs, a történetből kell, hogy fakadjanak bizonyos feltételek, szituációk és helyzetek.

Szőcs nem egy egyszerű eset, már jó ideje vitatkoztunk különböző lehetőségekről, arról, hogy hogyan, s hogyan nem lehet egy írást elkészíteni, persze mindenfajta eredmény és megoldás nélkül, mint azt a fenti példa is szűken szemléltetheti, habár talán lehet, ezen ő röhögne a legjobban, de az is lehet, hogy ezen a ponton akadna el véglegesen szava...

6.

Hogy is kezdhethetnék hozzá egy történethez?

Talán bőszen szempontokat gyűjtsünk, s vizsgáljunk mélyen struktúrákat, ötleteinket szigorúan szűrjük, helyezzük patikamérlegre minden mondatunkat, megfontolásunkat, hogy felkészülésünk ne fessen majdan hiábavalónak, produkciónk pofátlanul esetlegesnek, parlaginak. Kritikusaink érvei alaptalanok, indoktalanok, kényszerdedettek, és felszínesek legyenek, mint egy polgári társulás, vagy politikai párt négy évre szóló programja.

Hetente látogassuk a könyvtárat, antikváriumot. Simogassuk kötött, keménytáblás könyvek mívesen munkált gerincét. Próbáljuk még egyszer és utoljára a sosemvolt ábécé szerinti sorrendet, állapotot elképzelni magunkban, mint majdani munkánk még nem létező fejezeteit.

Ne olvassunk!

Csakis az elektromos médiát használjuk egyébként már meglevőnek gondolt információink ellenőrzésére, kiegészítésére.

Nyugtató és ital állományunkat hetente frissítsük. Kedvesünket látványosan hanyagoljuk. Kutyánkat, macskánkat tanítsuk önmérsékletre.

Aztán...

Aztán, talán nem mellőzve – magától értetődően – a türelmes, tipródó megfontolást és koncentrációt; leülhetünk óvatosan, a szék reccsenéséből nem vonva le baljós következményeket, hetente lefagyó, mégis megnyugtatóan duruzsoló gépünk elé...